

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 stycznia 2014 r.
zażalenia **P. N.** na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego IV Wydziału Karnego
Odwoławczego Sądu Okręgowego w S. z dnia 6 listopada 2013 r. w przedmiocie
odmowy przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 26 lutego
2013 r. w sprawie IV Ka [...]

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji osobiście sporządzonej przez skazanego P. N., ponieważ wyznaczony skazanemu obrońca z urzędu poinformował, że nie znalazł podstaw do wystąpienia z tą skargą, skazany zaś nie uzupełnił w określonym terminie braku formalnego kasacji polegającego na jej niesporządzeniu i niepodpisaniu przez adwokata.

W zażaleniu na przytaczane powyżej zarządzenie skazany P. N. zarzuca, że sporządzenie przez wyznaczonego obrońcę z urzędu opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji nie zostało poprzedzone wcześniejszą z nim konsultacją, gdy tymczasem – jego zdaniem – postępowanie w sprawie powinno być umorzone z powodu braku cech czynu zabronionego. Skarżący uważa więc, że Sąd zlekceważył tę nieprawidłowość i niezasadnie odmówił przyjęcia jego własnej kasacji z powodu podpisania jej tylko przez skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Kwestia udzielenia P. N. rzeczywistej i skutecznej pomocy prawnej w niniejszym postępowaniu okołokasacyjnym była przedmiotem analizy w Sądzie Okręgowym, a przeprowadzona w tym zakresie ocena nie budzi żadnych zastrzeżeń. Nie sposób nie zauważyć, że sporządzona przez obrońcę z urzędu opinia prawna o braku podstaw do wniesienia kasacji charakteryzuje się starannością i skrupulatnością badania poszczególnych zagadnień wiążących się z możliwością wystąpienia w niniejszej sprawie ze skargą kasacyjną – także tych, na które zwracał uwagę skazany w osobiście sporządzonej kasacji. Wypada przy tym podkreślić, że po zapoznaniu się z tą opinią skazany wyraził wolę, aby jej autor działał dalej, ubiegając się w jego imieniu o wystąpienie z kasacją przez Rzecznika Praw Obywatelskich. O takiej możliwości skarżący był informowany zresztą nie tylko przez obrońcę, ale również – w ślad za nią – przez Sąd. Obecna argumentacja zażalenia zupełnie więc nie przekonuje, pomija bowiem przytaczane powyżej fakty, jak również i to, że skarżącemu udzielono stosownych informacji na temat warunków i podstaw wniesienia skargi kasacyjnej.

W nawiązaniu do powyższego należy podkreślić, że kasacja jest wysoce sformalizowanym, nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, co oznacza, że jej wniesienie przez stronę możliwe jest tylko w odniesieniu do określonej kategorii orzeczeń i na ściśle określonych podstawach. Oznacza to również, że tylko podmiot dysponujący fachową wiedzą i umiejętnościami – jakimi nie dysponuje strona postępowania – jest w stanie ocenić warunki do wystąpienia z tą skargą, a następnie sporządzić ją zgodnie z wymogami prawa (art. 526 § 2 k.p.k.). Brak formalny, jakim dotknięta jest osobiście sporządzona przez skazanego kasacja (nieuzupełniony w wyznaczonym terminie), stanowi zatem jednoznaczną przeszkodę do jej rozpoznania.

Nie znajdując zatem podstaw do podważenia zaskarżonego zarządzenia, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.